

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **S. P.**, bytem L., zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **Ústav pro studium totalitních režimů**, se sídlem Praha 3, Siwecova 2427/2, o žalobě proti rozhodnutí Rady Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 30.3.2011, č.j. UST-74/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 30.3.2011, č.j. UST-74/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Kočí, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 10.3.2011, č.j. UST-74/2011, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí zvukových záznamů ze všech zasedání Rady Ústavu pro studium totalitních režimů. Dále se žalobce domáhá, aby bylo žalovanému přikázáno poskytnout žalobci zvukové záznamy ze všech zasedání Rady Ústavu pro studium totalitních režimů.

Žalobce v žalobě nesouhlasil s kvalifikací žalovaného a správního orgánu prvního stupně, že se na požadované informace vztahuje výluka zakotvená v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť požadované zvukové záznamy jsou interní pracovní pomůckou, tedy se nejedná o informaci určenou k jakémukoliv uveřejnění nebo uchování. Členové Rady zastávají významnou veřejnou funkci a jejich projevy při

jednání Rady jsou tímto jejich postavením podmíněny. Zákonná úprava svobodného přístupu k informacím je založena na zásadě, že veřejně přístupné jsou všechny informace související s výkonem veřejné moci, s přesně ohraničeným a zdůvodněným okruhem výjimek. Pod žádnou takovou výjimku požadované zvukové záznamy nespádají.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy dospěl k závěru, že vzhledem k argumentům uvedeným v odůvodnění obou rozhodnutí byly dány důvody pro neposkytnutí informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o informace, jejichž obsahem jsou názory a rovněž vytváření nových informací, v tomto případě budoucích rozhodnutí Rady Ústavu. Nejednalo se tedy pouze o informace vedoucí k rozhodnutí, ale též o jakékoliv budoucí rozhodnutí či směrování Ústavu.

Žalobce v replice uvedl, že pokud žalobcem požadované informace neexistují, neboť jak z napadeného rozhodnutí, tak i z vyjádření žalovaného vyplývá, že byly zničeny, je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žádá-li žadatel o neexistující informaci, je na místě žádost postupem podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. odložit a žadatele o tom ve lhůtě 7 dnů vyzvat. Žalobce však má za to, že tvrzení žalovaného je účelové a nezakládá se na pravdě. K prokázání skutečnosti, zda byly záznamy zničeny, navrhl žalobce výslech pracovnice Kanceláře žalovaného L. V., která záznam pořídila.

Ohledně výkladu výluky stanovené v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004, č.j. 7 A 3/2002-46, dále rozsudek ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 28/2010-86 a ze dne 22.9.2010, č.j. 4 As 23/2010-61. Dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7.10.2009, č.j. 7 Ca 183/2008-56 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.8.2006, č.j. 22 Ca 97/2006-12, z nichž vyplývá, že předmětná výluka se vztahuje toliko na názory nové, dosud povinným subjektem nezaujaté, nikoli na informace již existující. A dále citoval důvodovou zprávu k novele zákona č. 106/1999 Sb. provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. Ze všech výše uvedených pramenů vyplývá, že měl-li, resp. má-li povinný subjekt žalobcem požadované zvukové záznamy k dispozici, není oprávněn mu je odpírat s odkazem na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Pokud jde o argument, že jednání Rady žalovaného jsou neveřejná, žalobce odkazuje na analogickou situaci zasedání obecních nebo městských rad, jež jsou rovněž ze zákona neveřejná, a přesto má každý právo žádat zápisy z nich (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2005, č.j. 6 As 40/2004-62). Pokud jde o námitku žalovaného, že ust. § 65 s.ř.s. neumožňuje soudu vyhovět bodu 2 žalobního petitu, žalobce odkázal na ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který je vůči s.ř.s. *lex specialis*.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 10.3.2011, č.j. UST-74/2011, byla odmítnuta žádost pana S. P., nar. ..., bytem S. h. 53, o poskytnutí zvukových záznamů ze všech zasedání Rady Ústavu pro studium totalitních režimů. V odůvodnění Ústav uvedl, že požadované zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu jsou svou povahou informacemi ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu jsou interní pracovní pomůckou, jejich pořizování není uloženo právními předpisy, ani zakotveno v jednacím řádu Rady Ústavu, a informace na nich zachycené nejsou projevem působnosti Rady Ústavu.

Zaměstnanec Kanceláře Ústavu pověřený vyhotovením zápisu, zvukový záznam pořizuje pouze a výlučně pro vlastní potřebu Rady Ústavu při pořizování zápisu, aniž by se jednalo o informaci určenou k jakémukoliv uveřejnění nebo uchování, přičemž k informování o činnosti Rady Ústavu navenek slouží ve smyslu čl. 5 odst. 1 Jednacího řádu Rady Ústavu jednak závěry, jednak zápisy z jednání Rady Ústavu. Dále je nutno konstatovat, že předmětné zvukové záznamy jsou uchovávány jen do doby verifikace zápisu z daného jednání. Jednání Rady Ústavu jsou ve smyslu jednacího řádu Rady Ústavu neveřejné. Zvukové záznamy obsahují projevy členů Rady Ústavu, které mají osobní povahu a bývají též často formulovány jako závěry obecné povahy, které mají význam pro přijímání budoucích usnesení. Svou povahou jsou ve zvukovém záznamu obsaženy především diskuze členů Rady Ústavu nad projednávanými body programu, na jejichž podkladě se teprve vytváří budoucí rozhodnutí Rady Ústavu, a jako takové tedy spadají do výjimky ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Na základě uvedených skutečností lze konstatovat, že se informační povinnost, založená zákonem č. 106/1999 Sb., na zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu nevztahuje.

Rozhodnutím Rady Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 30.3.2011, č.j. UST-74/2011, bylo odvolání žadatele ze dne 28.3. 2011 v plném rozsahu zamítnuto a rozhodnutí orgánu 1. stupně ze dne 10.3.2010 pod č.j. UST-74/2011, v plném rozsahu potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí Rada uvedla, že k posouzení otázky, zda byly dány důvody k odmítnutí žádosti podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., je nezbytně nutné posoudit postavení Rady Ústavu a povahu zvukového záznamu pořizovaného z jejího jednání. Rada Ústavu je podle ust. § 7 zákona č. 181/2007 Sb. nejvyšším orgánem Ústavu, který rozhoduje jako kolektivní orgán, přičemž k platnosti usnesení Rady Ústavu je třeba nadpoloviční většiny hlasů všech členů Rady Ústavu. Podrobná pravidla jednání upravuje Jednací řád Rady Ústavu. Jednání Rady Ústavu je ve smyslu čl. 5 odst. 1 jednacího řádu neveřejné. Rada po každém jednání zveřejní program jednání a přijatá usnesení, včetně výsledků hlasování. Rozprava, která předchází přijetí usnesení, je tak svou povahou poradou kolektivního orgánu o tom, jak má rozhodnout a na základě jakých argumentů. Jednotliví členové Rady Ústavu v rozpravě formulují své postoje, návrhy a doporučení k projednávané věci. Uvedené projevy členů Rady Ústavu přitom mají jak osobní, tak i obecnou povahu a ovlivňují přijímání budoucích rozhodnutí. Je přitom vcelku běžné, že jednání Rady Ústavu probíhá na kolegiální a méně formalizované úrovni, kdy jednotlivé projevy jsou činěny mimo jiné i s vědomím, že pořizovaný zvukový záznam je neveřejný a není uchováván. Vzhledem k uvedeným argumentům jsou dány důvody pro neposkytnutí informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o informace, jejichž obsahem jsou názory a rovněž vytváření nových informací, v tomto případě budoucích rozhodnutí Rady Ústavu. Nejedná se tedy pouze o informace vedoucí k rozhodnutí, které bylo přijato a zveřejněno ve formě usnesení, ale též o jakékoliv budoucí rozhodnutí, či směřování Ústavu.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

Výše citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí, že „*povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.*“

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 28/2010 - 86, ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotícím prvkem je, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.

Pod pojem „dotaz na názor“ nelze podřadit žádost o poskytnutí informace jen proto, že jejím obsahem je subjektivní názor povinného subjektu na určitou otázku, problematiku, situaci. Do důsledku vzato by totiž pod tento pojem musela být subsumována většina výstupů činnosti povinných subjektů, neboť téměř každá lidská činnost (procesy uvnitř veřejné správy či jiných subjektů nevyjímaje) je ovládána subjektivním prvkem v podobě nějakého podezření, pochybnosti, domněnky, názoru, či dokonce přesvědčení. Rovněž formalizovaná rozhodnutí, která představují základní formu činnosti správních orgánů, jsou založena na určitém názoru rozhodujícího orgánu. Dotažení pojetí pojmu názor do absurdna by znamenalo, že pod pojem názor spadá i správní rozhodnutí jako projev činnosti povinného subjektu, neboť vyjadřuje názor povinného subjektu na skutkovou a právní stránku předmětu rozhodnutí, a proto by i toto rozhodnutí bylo vyloučeno z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Výše naznačený argument reductionis ad absurdum dokresluje, že ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze vykládat tak, že dopadá na objektivně existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu a jejichž obsahem je vyjádření názoru povinného subjektu na určitou věc. Je tak třeba rozlišovat dvě situace. Jestliže se žádost o informace týká názoru povinného subjektu na určitou záležitost, který má povinný subjekt teprve zaujmout, pak je zcela namístě takovou žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud se však žádost o informace týká názoru, který povinný subjekt již zaujal, nelze požadovanou informaci podřadit pod § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je přitom nerozhodné, do jaké míry je požadovaná informace závazná, a to ať již pro služebně podřízené osoby či instančně podřízené správní orgány, nebo pro adresáty veřejné správy. Stejně tak není rozhodné, zda se jedná o názor oficiální, vyjádřený (resp. schválený) představenými osobami povinného

subjektu, či o názor zaujatý úředními osobami, které se dané problematice věnují, aniž by měl „punc“ názoru oficiálního. Podstatné je, že názor byl utvořen a vyjádřen při výkonu působnosti povinného subjektu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 107/2011-70).

Výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se tedy týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič (k tomu srov. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahující definici informace). Nedopadá tak na případy, kdy názory povinného subjektu byly zachyceny např. na list papíru, v elektronickém dokumentu atp. Provedený výklad ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 20.4.2012, č.j. 4 As 37/2011-93.

Projevy členů Rady Ústavu pro studium totalitních režimů zachycené na zvukových záznamech jsou zcela jistě činěny při výkonu působnosti Rady Ústavu, neboť jsou činěny na jednání Rady Ústavu, tj. na jednání nejvyššího orgánu Ústavu pro studium totalitních režimů. Informace zachycené na pořízených zvukových záznamech z jednání Rady Ústavu s ohledem na výše provedený výklad ust. 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nemohou do předmětné výluky spadat, neboť tyto informace již objektivně existují; jejich povaha je přitom nerozhodná. Správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaný pochybil při výkladu tohoto ustanovení a nesprávně pod něj podřadil informace, jejichž poskytnutí žalobce požadoval. Soud tak dospěl k závěru, že žalobcovu žádost o informace nebylo možno odmítnout z důvodu dle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dále soud posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona stanoví, že „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“ Tato speciální právní úprava modifikuje pravomoc soudů ve správním soudnictví v tom směru, že soud se před vydáním rozhodnutí musí zabývat i dalšími zákonnými důvody, jež by mohly bránit poskytnutí požadované informace, má-li za to, že žalovaným uplatněný důvod pro odmítnutí byl zvolen v rozporu se zákonem a rozhodnutí současně netrpí ani vadami způsobujícími nepřezkoumatelnost. K rozsahu této povinnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86, v němž vyslovil závěr, že není úkolem soudu, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinného subjektu neobstojí. Soud je však povinen zkoumat přítomnost dalších důvodů alespoň *prima facie*, tj. pouze zběžně.

Ze shora popsaného důvodu je soud povinen alespoň v nejpotřebnější míře zkoumat, jsou-li zde jiné zákonné důvody, jež by bránily poskytnutí požadované informace. Poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem pro neposkytnutí informace je přitom situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2008, č.j. 2 As 71/2007-56).

V projednávané věci uvedl správní orgán prvního stupně, odvolací správní orgán, jakož i žalovaný ve svém vyjádření, že požadované zvukové záznamy jsou interní pracovní pomůckou, jejich pořizování není uloženo právními předpisy a jsou uchovávány jen do doby verifikace zápisu z daného jednání. Pokud žalobce navrhuje výslech pracovnice Kanceláře žalovaného k prokázání, zda požadované zvukové záznamy skutečně již neexistují, soud tento navržený důkaz neprovedl s ohledem na skutečnost, že provedení tohoto důkazu by ničeho nezměnilo na zjištěném skutkovém stavu. Na tomto místě je zapotřebí zdůraznit jedno ze základních východisek dokazování v řízení před soudem spočívající v tom, že dokazovat nelze něco, co neexistuje. Jedná se o tzv. negativní důkazní teorii, která je založena na tom, že negativní skutečnosti nemohou být dokazovány, a tedy ten, kdo tvrdí negativní skutečnost, je od důkazního břemene osvobozen. Žalovaný tedy není zatížen důkazním břemenem stran skutečnosti, že požadované zvukové záznamy již neexistují, a tudíž opak toho – existenci předmětných zvukových záznamů – musí prokázat žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2006, č.j. 3 Azs 35/2006-104). Žalobce však soudu nabídl pouze ničím nepodložené tvrzení, že se skutečnost, že požadované zvukové záznamy byly zničeny, nezakládá na pravdě a že takovéto tvrzení žalovaného je účelové. Žalobce tímto neprokázal, že požadované zvukové záznamy stále ještě existují.

Protože došlo v žalobou napadeném rozhodnutí k vadné aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť žalovaný věc vadně právně posoudil, je třeba konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto bylo nutné postupovat podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Neuplatnil se tak postup podle speciální úpravy v ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona, podle něhož soud nařídí poskytnutí informace, protože soudem provedeným přezkumem bylo zjištěno, že poskytnutí informace brání jiný důvod. Soud proto rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému. Soud zároveň nezrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť vytýkané pochybení lze napravit v odvolacím řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, náklady na zastoupení advokátem za tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)] po 2.100,- Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a 21% DPH v částce 2.142,- Kč, celkem tedy 14.342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. června 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková